

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Epistola VII. Leonis Papae IX. Ad Constantivm Monomachvm
Imperatorem. Laudat eum, quod pacem inter Latinos & Graecos conciliare
curet. Hortatur vt Romanam ecclesiam defendat. De arrogantia Michaelis

...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

Laudat eum, quod pacem inter Latinos & Græcos conciliare curet. Hortatur vt Romanam ecclesiam defendat. De arrogantia Michaelis Constantinopolitani conqueritur: legatosque commendat.

Leo episcopus seruus seruorum Dei glorioso & religioso imperatori nouæ Romæ Constantino Monomacho, dilecto filio, salutem.

QVANTAS gratias referre iugiter debeamus creatrici & gubernatrici omnium sanctæ & indiuiduæ Trinitati, super inenarrabili dono eius, quo operatur omnia in omnibus, etiam ex tua deuotione & religiosa industria, gloriosissime fili atque serenissime imperator, pendere possumus: qui te talem nostris exhibuit, & gratuita pietate prouidit diebus, cuius fida ope statum sanctæ & catholicæ ecclesiæ releuari, & terreni imperii rempublicam meliorari confidamus. Tu enim post nimium longas & perniciosas discordias, primus pacis & concordie monitor, portitor, & exoptatus exactor efficeris, & cum ipso vase electionis humillimo Paulo dicere videris: *Pro Christo legatione fungentes, tamquam Deo exhortante per nos, obsecramus reconciliamini propter eum qui est pax nostra, qui facit utraque vnum.* Etenim velut religiosa & egregiæ indolis proles, gemitus matris tuæ non obliuisceris: nec contemnendam, quia senuit, sed potius reuerendam arbitraris, atque plenis caritate visceribus, ad eam redire meditaris, vt vni Deo & Patri omnium tanto fias carior & propinquior, quanto eidem principali matri benignior atque humilior. Neque enim tuam prudentiam latet, quod in Ecclesiastico habent: *Benedictio patris firmat domos filiorum: maledictio autem matris eradicat fundamenta.* Et illud: *Ne dimittas legem matris tuæ, liga eam in corde tuo iugiter.* Quæ utique prouerbia magis curant nobis commendare matrem quæ ad æternam vitam nos generat &

2. Cor. 5.

Ephes. 2.

Eccles. 3.

Prov. 1.

erudit, quam illam quæ ad mortem parit, & carnaliter diligit & instruit. Cui nisi illa successerit, vt regeneret & refoueat, ista procul dubio secundæ morti filios suos destinat. Porro hæc catholica mater & incorrupta virgo, quamuis omnem terram & fines orbis occupauerit membris suis & repleuerit, tamen vnum caput omnibus reuerendū & suspiciendum exerit & prætendit. Quod quicumque exhonorat, frustra se in ipsius membris computat. Illud autem quid sit, tua imperialis claritas omnino nouit: illud nimirum, quod Christi vox prætulit, & præminere voluit vniuersis, & subsequens ecclesiæ pietas & generalis sanctorum patrum consensus iugiter hæcenus celebrauit. Cuius venerabilem faciem tu quoque honorificare disponis, non ingratus illi quæ tuum verticem diademate terreni principatus decenter insigniuit, & tremendum & amandum populis effecit, & vt in sempiternum regnes, chrismate adoptionis inunxit. Nempe ipsa antiqua & iam emerita Roma illum primum nobilissimum & religiosissimum Constantinum, cuius genealogia gloriaris, & potentia magnificaris, cuiusque de nomine dictam urbem famosam regis, temporaliter edidit, nutriuit, prouexit, & super omnes mortales constituit, nec a beneficiis cessauit, donec eundem æterni regni gloria cumulauit. Vnde multimoda gratiarum actione tuam excellentiam, gloriosissime fili, magnificando, tanto maiori super tua deuotione & recognitione replemur gaudio, quanto copiosior animarum numerus ex tuo regimine pendet, tuoque innititur exemplo. Et ideo non cessamus orare communem Dominum, per quem reges regnant, & principes iusta decernunt, vt in suo beneplacito te conseruet longæuum, & compleat in bonis desiderium tuum. Porro ego ipse qualicumque apostolicæ vicarius sedis, pro modulo humilitatis meæ & possibilitatis supplere laborans vicem mihi commissæ dispensationis, secundum deiloquum Paulum, *Væ mihi est, si non euangelizauero: necessitas enim mihi incumbit maxima*, posituro rationem æterno & districto Iudici, propter vnus regimen ecclesiæ, *ex omnium ecclesiarum merito. Illa ergo sollicitudine, qua omnibus ecclesiis debeo inuigilare, videns indisciplinatam & alienam gentem incredibili & inaudita rabie, & plusquam pagana im-

Prou. 8.

1. Cor. 9.

* de

pietate aduersus ecclesias Dei insurgere passim, Christianos trucidare, & nonnullos nouis horribilibusque tormentis vsque ad defectionem animæ affligere, nec infanti, aut seni, seu femineæ fragilitati aliquo humanitatis respectu parcere, nec inter sanctum & profanum aliquam distantiam habere, sanctorum basilicas spoliare, incendere, & ad solum vsque diruere, sæpissime peruersitatem eius redargui, commonui, obsecraui, prædicaui, opportune importuneque institi, terrorem diuinæ & humanæ vindictæ denuntiaui. Sed quia Sapiens ait: *Nemo potest corrigere quem Deus despexerit, & stultus non corrigitur*; adeo obdurata & obstinata eius malitia permanfit, vt de die in diem adderet peiora pessimis. Vnde non tantum exteriora bona pro liberatione ouium Christi cupiens impendere, sed superimpendi ipse peroptans, visum est mihi ad testimonium nequitie eorum, vel, si sic expediret, ad repressionem contumaciæ, humanam defensionem vndecumque attrahendam fore, audiens ab Apostolo, principes non sine causa gladium portare, sed ministros Dei esse, vindices in iram omni operanti malum: & quia principes non sunt timori boni operis, sed mali: & reges atque duces missos a Deo ad vindictam malefactorum.

Suffultus ergo comitatu, qualem temporis breuitas & imminens necessitas permisit, gloriosi ducis & magistri Argyroi fidelissimi tui colloquium & consilium expetendum censui, non vt cuiusquam Nortmannorum, seu aliquorum hominum interitum optarem, aut mortem tractarem, sed vt saltem humano terrore resipiscerent, qui diuina iudicia minime formidant. Interea nobis eorum pertinaciam salutarī admonitione frangere tentantibus, & illis ex aduerso omnem subiectionem fide pollicentibus, repentino impetu comitatum nostrum aggrediuntur: sed adhuc de victoria sua potius tristantur, quam lætentur. Sicut enim tua pietas scribere curauit ad nostram consolationem, pro ista sua præsumptione maiorem in proximo expectant sibi superuenturam indignationem, post illam, quam experti sunt, suæ cateruæ diminutionem. Nos quoque diuinum adiutorium nobis adfore, & humanum non defore credentes, ab hac nostra intentione liberandæ Christianitatis non deficiemus, nec dabimus

mus requiem temporibus nostris, nisi cum requie sanctæ ecclesiæ periclitantis. Ad quam acquirendam & obtinendam, habemus maximum ex diuina pietate solatium & præsidium, carissimum atque clarissimum filium nostrum imperatorem Henricum, cuius de die in diem expectamus promissum & proximum aduentum, vtpote cum procinctu & expeditione imperiali properantis ad nostrum subsidium. Ad quod etiam superna gratia tuam serenitatem animauit, vt hincinde vobis duobus, velut totidem brachiis, inimicam gentem ab ecclesia Christi propellentibus & procul effugantibus, afflictæ nunc Christianitatis releuetur decus, & reipublicæ reformetur status. Et quia abundante iniquitate & refrigescente caritate, sancta Romana ecclesia & apostolica sedes nimium diu obsessa fuit mercenariis & non pastoribus, a quibus sua, non quæ sunt Iesu Christi, quærentibus, deuastata iacebat miserabiliter hætenus, diuinum consilium voluit meam humilitatem suscipere tantæ cathedræ pondus. Quo licet plurimum mei imbecilles prægrauentur & depressantur humeri, non parum mihi subest sanctæ spei, quandoquidem ex vtroque latere tales adstant filii religionis & potentia præclarissimi. Quapropter, deuotissime fili, & serenissime imperator, collaborare nobis dignare ad releuationem tuæ matris sanctæ ecclesiæ, & priuilegia dignitatis atque reuerentiæ eius, nec non patrimonialia recuperanda in tuæ ditionis partibus, sicut manifeste cognoscere poteris ex venerabilium prædecessorum nostrorum seu tuorum scriptis & gestis. Tu ergo magnus successor magni Constantini, sanguine, nomine & imperio factus, vt fias etiam imitator deuotionis eius erga apostolicam sedem, exhortamur: & quæ ille mirabilis vir post Christum eidem sedi contulit & confirmauit & defendit, tu iuxta tui nominis etymologiam, constanter adiuua recuperare, retinere & defendere. Ita enim apud Deum singulariter pugnans, cognominaberis, quod iam dudum inter homines cognominaris. Hoc sane gloriosissimus filius noster Henricus perficere molitur in suis partibus. Quæ omnia nobis & vobis prouenient felicius & multiplicius, vbi, quantocius Dei gratia præueniente, & beatissimis apostolorum principibus interuenientibus, & me

Alludit ad
cognomen
Monomachi.

qualicumque vicario eorum mediante, & obtinente, firmissimum pacis & amicitiae inter vos ambos componetur foedus.

Præterea confrater noster archiepiscopus Michael exhortatorias ad concordiam & vnitatem direxit nobis literas, quem ad tam optabile & necessarium bonum præmonentem tanto necesse est nos deuotius & alacrius suscipere, quanto perspicacius consideramus non posse computari inter discipulos Christi aliquem qui fraternæ paci dedignatur acquiescere, Domino suis dicente: *In hoc cognoscent omnes, quia mei estis discipuli, si dilectionem habueritis adinuicem: & magno Paulo sic protestante: Pacem sequimini cum omnibus, & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum.* Sed noverit tua claritas super præsumptionibus eius multa & intolerabilia iamdudum peruenisse ad aures nostras, qualiter etiam aperta persecutione in Latinâ ecclesiam exardescens, anathematizare non timuit omnes qui sacramenta atrectant ex azymis: & quod Alexandrinum & Antiochenum patriarchas antiqua dignitate sua priuare contendens, contra fas & ius sibi subdere noua ambitione appetit, & pleraque quæ vsurpare dicitur, sicut a nostris nuntiis diligenter cognoscere poteris. In quibus si, quod absit, pertinax fuerit, pacem nostram nullatenus retinere poterit: quia procul dubio *ad nos reuertetur*, sicut Dominus dicit, *si ille noluerit esse filius pacis.* Vnde & Apostolus: *Si fieri, inquit, potest, quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes.* Siquidem in vano patremfamilias honorat, qui vxorem eius exhonorat. Et frustra matrisfamilias caput & faciem magnificat, qui vel minimos filiorum eius impugnans, velut digitos pedum eius conculcat. Contra quem sapientia Dei in Ecclesiastico sic intonat: *Quam malæ famæ est qui fugit patrem, & est maledictus a Deo qui exasperat matrem.* Confidimus tamen quod præueniente gratia Dei inuenietur innoxius ab his, aut correctus, aut cito respiscet admonitus: & efficietur non qualis dicitur, sed qualis a nobis pie desideratur & speratur. Hinc iam tuæ gloriæ præsentis filios nostros sanctæque Romanæ & apostolicæ sedis nuntios per omnia commendamus, quatenus vt decet liberaliter suscipiantur, reuerenter habeantur, benigne & honeste tractentur, ratio-

Ioa. 13.

Hebr. 12.

Luc. 10.

Rom. 12.

Ecclef. 3.

nabiliter patienterque audiantur, atque quantocius nobis laudabiliter remittantur, ne tantum laborem illos frustra arripuisse pigeat, & nos mandasse pudeat. Porro ex Amalfitano episcopo nulla tibi suboritur suspicio, quia Romanus est omnino, & ab Amalfitanis discedens, familiariter nobiscum viuit iam pene anno integro. Benedictus Deus & Pater Domini nostri Iesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis dignetur tuam excellentiam benedicere omni benedictione spiritali, repleatque omni gaudio & pace, ut in presenti seculo per longa tempora feliciter domineris, & in futuro sine fine cum Rege regum & Domino dominantium regno celorum beate perfruaris, honorabilis & desiderabilis nobis in Christo fili & gloriose Auguste. Amen.

EPISTOLA VIII.

LEONIS PAPÆ IX.

AD PETRUM DAMIANI EREMITAM.

Viri sancti zelum laudat: & incontinentiam clericorum detestatur, & puniendam rescribit.

Leo episcopus seruus seruorum Dei dilecto in Christo filio Petro eremite æternæ beatitudinis gaudium.

AD splendidum nitentis pudicitiae torum, fili carissime, pio certamine, intentionem tuæ mentis peruenisse, libellus, quem contra quadrimodam carnalis contagionis pollutionem honesto quidem stylo, sed honestiori ratione edidisti, manifestis documentis commendat. Subegisti quidem carnis barbariem, qui sic erexisti brachium spiritus aduersus libidinum obscœnitatem. Execrabile quidem vitium, longeque segregans ab auctore virtutum, qui cum sit mundus, nihil admittit immundum. Nec de sorte eius esse poterit, qui sordidis illecebris subiacebit. Clerici vero, de quorum vita spurcissima flebiliter, pariterque rationabiliter tua prudentia disputauit, vere, & omnino vere ad funiculum hereditatis eius non pertinent, de quo ipsi voluptuosis se oblectationibus submouent. Quod si pudice conuersarentur, non solum templum Dei sanctum, sed ipsum etiam sanctuarium

Concil. Tom. 25.

O o o ij